

Arrest

nr. 272 373 van 6 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in de hoofdstad San Salvador.

U werkte bij het bedrijf ‘Concentrix’ toen u op 18 april 2019 op weg van uw werk naar huis 's avonds werd benaderd door twee bendeleden. Ze zeiden dat ze van de ‘bende 18’ waren, ze gaven u een papier en ze zeiden dat u hen moest steunen. Ze vroegen u dan om 50 dollar te betalen, hetgeen u ook deed. Voorts lieten ze u een wapen zien als waarschuwing indien u niet zou meewerken of indien u de

politie zou verwittigen. De maand erop, op 17 mei 2019, kwam u opnieuw 's avonds van uw werk naar huis met het transport van uw werk. Voor de ingang van uw woning kwam er een jongen naar u toe die u opdroeg te stoppen en u een papier overhandigde en een geweer liet zien. Hij zei u dat u het dubbele moest betalen van het bedrag dat u in april had betaald, nl. 100 dollar, en dat u 15 minuten had om dit te overhandigen. U ging het huis binnen, vroeg extra geld aan uw moeder en ging opnieuw naar buiten om de jongen de 100 dollar te geven. Op 19 juni 2019 kwam u opnieuw van uw werk toen u door twee bendeleden op twee blokken van uw straat werd tegengehouden. Ze lieten u opnieuw een papier zien waarop stond dat u 100 dollar moest betalen. Ze bedreigden u met een geweer en één van de twee mannen deed zijn hoofddekseel omhoog om een tattoo van de bende 18 op zijn voorhoofd te tonen. Hierna veranderde u van job. U nam ontslag bij Concentrix en begon te werken bij Telux International in juli 2019. Op 17 juli 2019, toen u reeds bij Telux International werkte, stond u met uw auto voor het rood licht aan een kruispunt toen twee bendeleden op een motor naast u stopten en op uw raam klopten. Ze zeiden dat ze van de bende 18 waren en ze vroegen u geld. U gaf hen 50 dollar en toen ze zeiden dat dit niet genoeg was, gaf u ook uw gsm. Ze zeiden u dat u zeker niet de politie mocht inlichten en zij hier achter zouden komen indien u dit wel zou doen. U diende aangifte in bij de politie op 18 juli 2019 over het incident aan het kruispunt. Op 12 augustus, op weg van uw werk naar huis, werd u opgewacht door de twee bendeleden die u in juni reeds benaderd hadden. Ze vroegen opnieuw geld en toonden ook opnieuw een wapen. Ze zeiden dat u hen in de toekomst zou moeten steunen en diensten of opdrachten voor hen zou moeten verrichten, zoals hen vervoeren met uw wagen. Indien u dat niet zou doen, zouden ze u vinden. U weigerde, maar zei hen dat ze de wagen wel konden gebruiken. Hierop antwoordden ze dat u moest wachten op verdere instructies.

Op 23 september 2019 bent u met het vliegtuig naar België gereisd. U kwam aan in België op 24 september 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw paspoort, uw geboorteakte, een bewijs van goed gedrag en zeden, een aangifte gedaan bij de politie op 18 juli 2019, een foto van graffiti in uw wijk, krantenartikelen over de algemene veiligheidssituatie in El Salvador, uw diploma en een bewijs van uw werk bij Concentrix en van uw werk bij Telux International. Uw broer (...)kwam even na u in België aan en diende op 26 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 december 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep en deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigd in haar arrest van 19 mei 2021.

U werd opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud en legde daarbij volgende nieuwe documenten neer: een bewijs dat u uw auto verkocht, nog enkele nieuwsartikelen over de situatie in El Salvador en een brief van een coach van een opleiding die u in België volgt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met de bende '18' in 2019. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, hoewel het CGVS in uw eerste weigeringsbeslissing de aannemelijkheid van enkele incidenten niet betwistte, op heden geen enkele van de door u aangehaalde afpersingen en incidenten met bendeleden geloofwaardig worden geacht. Tal van zaken, waaronder de verklaringen van uw broer die als nieuw element fungeren, lijken aan te tonen dat deze incidenten in werkelijkheid niet op waarheid berusten. Vooreerst valt de gebrekkige kennis van uw broer op, wanneer hij over uw problemen wordt bevroegd. Gevraagd of bij de eerste keer dat u werd afgeperst onmiddellijk geld werd overhandigd, antwoordt hij te denken van wel maar niet zeker te zijn (CGVS (...), p.21). Dit is nochtans bezwaarlijk een detail te noemen. Uw broer stelt verder te denken dat men u de eerste keer uw identiteitskaart vroeg maar kan niet antwoorden of u hem ook effectief zou hebben afgegeven (CGVS (...), p.22). Wat de geldbedragen betreft die u zagezegd diende af te staan, herinnert uw broer zich een bedrag van 50 dollar maar verder geen bedragen die u nog zou betaald hebben (CGVS (...), p.21). Hij weet niet met zekerheid te zeggen hoe dikwijls u betaalde, laat staan dat hij weet of u wekelijks of maandelijks geld diende af te staan (CGVS (...), p.23). Uw broer kan verder niet eens zeggen **hoe u zou zijn benaderd geweest**. Hij weet niet of het rechtstreeks was of via de telefoon (CGVS (...), p.22). U verklaart dat de bendeleden telkens een papier toonden waarop stond dat u geld diende af te staan (CGVS, p.4 & 5), echter valt uw broer volledig uit de lucht wanneer hem gepolst wordt naar een papier dat u telkens werd getoond (CGVS (...), p.25). De vaststelling dat uw broer dergelijke zaken niet weet, hoewel u hem al in El Salvador over uw problemen zou hebben ingelicht en jullie hier rond dezelfde tijdsspanne een asiolverzoek indienden - wat toch minstens laat aannemen dat jullie over elkanders problemen hebben gepraat - , ondermijnt op zeer ernstige wijze het geloof in de afpersingen die u zou hebben gekend.

U en uw broer leggen daarnaast ook uiteenlopende verklaringen af. Hem gevraagd of uw belagers uw naam noemden bij de eerste confrontatie denkt hij van wel (CGVS (...), p.21). U stelt dat ze dat de eerste keer nochtans niet deden, alleen bij het laatste incident (CGVS 18.10.2021, p.9). Uw broer verklaart verder te denken dat uw belagers toen ook uw DUI (El Salvadoraanse identiteitskaart) vroegen (CGVS (...), p.22), hoewel u expliciet stelt dat ze dit toen niet deden (CGVS 18.10.2021, p.8). Uw broer, hoewel opnieuw niet met zekerheid, beweert dat u uw voorlaatste werkgever inlichtte over de afpersingen toen u ontslag nam maar uw laatste werkgever niet te hebben ingelicht ((...), p.24 & 25). U stelt de zaken geheel anders voor, namelijk dat u uw eerste werkgever bij ontslag niet inlichtte maar wel de laatste (CGVS 18.10.2021, p. 6 & 7). Uw broer stelt dat uw belagers ook naar uw huis kwamen op zoek naar u (CGVS (...), p.22), **hoewel u verklaart dat ze dat nooit deden** (CGVS 18.10.2021, p.13 & 14). Hoewel de kennis van uw broer ook hier te wensen overlaat, hij weet niet te zeggen of het over één of twee personen gaat, verklaart hij nochtans dat ze tot vier keer toe bij jullie thuis uw moeder aanspraken. Hoewel u stelt dat ze dit rechtstreeks bij u deden, beweert uw broer zelf dat de bendeleden u via uw moeder telkens op de hoogte brachten van verhogingen in het bedrag dat u diende te betalen (CGVS (...), p.21 & 25). U gevraagd of de bendeleden ooit met uw moeder spraken antwoordt u het niet te weten maar dat uw broer u zei dat dit wel één keer gebeurde, al bent u opvallend genoeg niet eens zeker (CGVS 18.10.2021, p.14). Naast de vaststelling dat u hiermee opnieuw uw broer tegensprekt, is uw kennis hieromtrent ronduit beperkt. U weet niet wanneer dit gebeurde en stelt bovendien dat dit niet bij u thuis was, maar in 'de buurt van het huis'. U kan niet zeggen hoeveel personen uw moeder zouden hebben aangesproken noch de vraag beantwoorden of ze aan haar hun wapens toonden (CGVS 18.10.2021, p. 14 -16). De reden voor uw gebrekkige kennis legt u bij het feit dat uw moeder tot de namiddag werkte en u nadien aan het werk ging, waarmee u impliceert dat u niet de tijd had om haar hierover te spreken (CGVS 18.10.2021, p.14-16). Gezien deze beweerde feiten dateren van meer dan twee jaar geleden is dit geen afdoende verklaring. Men moge verwachten dat u zich zou informeren over een incident waarbij een bende aan uw moeder over u informatie komt inwinnen en dat jullie, ondanks een mogelijks drukke werkagenda toch de tijd en/of gelegenheid zouden vinden om elkaar daarover te informeren, gelet op het problematische karakter van dergelijke gebeurtenissen. De vaststelling dat u en uw broer zich over tal van essentiële zaken tegenspreken, is andermaal een aanwijzing voor het ongeloofwaardige karakter van de door u aangehaalde problemen.

Bovendien spreekt u niet alleen uw broer maar ook uzelf tegen. Vooreerst wordt opgemerkt dat u, hoewel u tijdens uw tweede onderhoud stelt dat de bendeleden één keer uw moeder aanspraken, u tijdens uw eerste onderhoud nog verklaarde dat de bendeleden nooit met uw moeder hadden gesproken (CGVS 29.09.2020, p.18). Verder wordt gewezen op uw huidige verklaring dat u uit veiligheidsoverwegingen bij uw grootmoeder en uw vader, in 'Los planos de Rendero nummer 100', ging

wonen van 23 augustus 2019 tot aan uw vertrek uit El Salvador (CGVS 18.10.2021, p.3), hoewel u tijdens uw eerste onderhoud hier geen enkele melding van maakte. U verklaarde toen expliciet dat u vier jaar, tot aan uw vertrek uit uw land van herkomst, woonachtig was op '21 calle Poniente, Passaje San Jose, huisnummer 710' (CGVS 29.09.2020, p.4). Dat u nu plots verklaart elders te zijn ondergedoken is weinig serieus te noemen. Dient ook nog te worden opgemerkt dat u bij het CGVS verklaart dat u na de aanklacht bij de politie opnieuw werd aangesproken door bendeleden en ze u daarbij vroegen of u diensten voor hen kon verrichten (CGVS 18.10.2021, p.5). U maakte bij de DVZ evenwel geen enkele melding van dit laatste incident, laat staan dat u melding maakte als zouden ze u hebben gevraagd om met hen samen te werken. Dat u dergelijke zaken achterwege zou laten uit schrik dat men u hier in België zou betichten van samenwerking met de bende is een wel zeer opmerkelijk verklaring aangezien u net de bescherming van de asielinstanties inroept wat inhoudt dat u in alle oprechtheid uw verhaal naar voor brengt (CGVS 29.09.2020, p.19). Indien waarachtig, moge men verwachten dat u al de incidenten die u zou hebben meegemaakt onmiddellijk kenbaar zou hebben gemaakt.

Uw gedrag strookt bovendien niet met het gedrag dat men van iemand in dergelijke situatie kan verwachten. U verklaart uit veiligheidsoverwegingen ontslag te hebben genomen bij uw voorlaatste werkgever en dit op 8 juli 2019 (CGVS 18.10.2021, p.11). Gezien de laatste afpersing voor dit ontslag volgens uw verklaringen zou dateren van 19 juni 2019, is dit niet bepaald haastig te noemen. Men moge er bovendien van uitgaan dat u, indien u zichzelf werkelijk in veiligheid wou brengen, niet (alleen) van werk maar van woonplaats zou veranderen, gezien de bendeleden u zouden opgespoord hebben in de buurt van uw huis. Dat u, volgens uw verklaringen van uw tweede onderhoud tenminste, dan pas op 23 augustus 2019 een andere woonplaats opzoekt is opnieuw niet bepaald snel te noemen (CGVS 18.10.2021, p.3). Dezelfde redenering gaat op voor uw vertrek uit El Salvador. De eerste afpersing zou volgens u hebben plaatsgevonden op 18 april 2019 en de laatste op 12 augustus 2019 (CGVS 18.10.2021, p.7 & 12), echter verliet u pas op 23 september 2019 het land. Dat u zolang talmt om het land te verlaten is opnieuw een ernstige tegenindicatie voor uw beweerde vrees voor vervolging.

Bijkomend dient er op gewezen te worden dat het wel zeer bevreemdend is dat u sinds april 2019 zou worden afgeperst maar pas op 18 augustus 2019 klacht ging indienen bij de politie. Ook dit is niet bepaald haastig te noemen. Bovendien is het op zijn minst opmerkelijk dat u enkel aangifte deed van het incident aan het kruispunt en de politie niet inlichtte over de eerdere afpersingen (CGVS 29.09.2020, p. 18). Gevraagd waarom u geen melding maakte van de eerdere afpersingen zegt u dat ze dreigden dat u hierover niets mocht zeggen, dat de bedreigingen steeds dicht bij uw woning plaatsvonden en dat het incident met de motor niet dichtbij uw woning was, een uitleg die geenszins overtuigt (CGVS 29.09.2020, p. 18 en 19). Indien u werkelijk uw problemen zou willen aankaarten bij de autoriteiten in uw land van herkomst moge men verwachten, indien waargebeurd, dat u dan alle incidenten aankaart die u zou hebben meegemaakt.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er op heden geen geloof meer kan worden gehecht aan de door u aangehaalde afpersingen door de bende '18'.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel, iemand die buitenlandse studies kon aanvagen en nadien een goedbetaalde job had, op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

U stelt verder dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden gevisieerd omdat u in het buitenland verbleven heeft en hierdoor gepercipieerd zal worden als zijnde welvarend (CGVS 18.10.2021, p.22). Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en

omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uw eigenste ervaringen lijken bovenstaande informatie bovendien te bevestigen. Zo verbleef u voor komst naar België enkele jaren in het buitenland voor uw studies en keerde u daarna terug naar El Salvador. De enige bedreigingen en afpersingen die u aanhaalt worden, zoals hierboven aangehaald, ongeloofwaardig geacht.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw broer, (...) die een geheel ander asielaanvraag als u bracht, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen (zie administratief dossier).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten tenslotte kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Zo tonen uw identiteitskaart, rijbewijs, paspoort en geboorteakte, enkel uw herkomst en identiteit aan. Deze gegevens worden niet in twijfel getrokken. Het bewijs van goed gedrag en zeden toont enkel aan dat u in El Salvador geen strafrechtelijke feiten gepleegd hebt. De foto die u neerlegt, alsook de krantenartikelen, tonen enkel graffiti alsook enkele incidenten in uw wijk, dewelke bovenstaande beslissing niet kunnen wijzigen. Uw diploma, alsook de bewijzen van uw werk bij Concentrix en bij Telux International tonen enkel uw studies en uw werk aan, hetgeen opnieuw niet ter discussie staat.

Dat u een auto zou verkocht hebben enige tijd voor uw vertrek, zoals de documenten daaromtrent lijken aan te tonen, levert geen enkel bewijs voor de door u aangehaalde problemen. De bewijswaarde van dit document is dan ook nihil. Dat u in België een opleiding volgt, zoals uw coach bevestigt, heeft geen enkele betrekking op bovenstaande beslissing. Ook de klacht die u bent gaan indienen, tot slot, weet geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Naast bovenstaande bedenkingen die omtrent dit document reeds werden geformuleerd, weet dergelijk document uw relaas louter te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen op de een of andere manier zouden hebben geverifieerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Voorts meent verzoeker dat de bestreden beslissing het gezag van gewijsde van het arrest van 19 mei 2021 schendt.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met de bende ‘18’ in 2019. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, hoewel het CGVS in uw eerste weigeringsbeslissing de aannemelijkheid van enkele incidenten niet betwistte, op heden geen enkele van de door u aangehaalde afpersingen en incidenten met bendeleden geloofwaardig worden geacht. Tal van zaken, waaronder de verklaringen van uw broer die als nieuw element fungeren, lijken aan te tonen dat deze incidenten in werkelijkheid niet op waarheid berusten. Vooreerst valt de gebrekkige kennis van uw broer op, wanneer hij over uw problemen wordt bevraagd. Gevraagd of bij de eerste keer dat u werd afgeperst onmiddellijk geld werd overhandigd, antwoordt hij te denken van wel maar niet zeker te zijn (CGVS (...), p.21). Dit is nochtans bezwaarlijk een detail te noemen. Uw broer stelt verder te denken dat men u de eerste keer uw identiteitskaart vroeg maar kan niet antwoorden of u hem ook effectief zou hebben afgegeven (CGVS (...), p.22). Wat de geldbedragen betreft die u zogezegd diende af te staan, herinnert uw broer zich een bedrag van 50 dollar maar verder geen bedragen die u nog zou betaald hebben (CGVS (...), p.21). Hij weet niet met zekerheid te zeggen hoe dikwijls u betaalde, laat staan dat hij weet of u wekelijks of maandelijks geld diende af te staan (CGVS (...), p.23). Uw broer kan verder niet eens zeggen **hoe u zou zijn benaderd geweest**. Hij weet niet of het rechtstreeks was of via de telefoon (CGVS (...), p.22). U verklaart dat de bendeleden telkens een papier toonden waarop stond dat u geld diende af te staan (CGVS, p.4 & 5), echter valt uw broer volledig uit de lucht wanneer hem gepolst wordt naar een papier dat u telkens werd getoond (CGVS (...), p.25). De vaststelling dat uw broer dergelijke zaken niet weet, hoewel u hem al in El Salvador over uw problemen zou hebben ingelicht en jullie hier rond dezelfde tijdsspanne een asiolverzoek indienden - wat toch minstens laat aannemen dat jullie over elkanders problemen hebben gepraat - , ondermijnt op zeer ernstige wijze het geloof in de afpersingen die u zou hebben gekend.*

U en uw broer leggen daarnaast ook uiteenlopende verklaringen af. Hem gevraagd of uw belagers uw naam noemden bij de eerste confrontatie denkt hij van wel (CGVS (...), p.21). U stelt dat ze dat de eerste keer nochtans niet deden, alleen bij het laatste incident (CGVS 18.10.2021, p.9). Uw broer verklaart verder te denken dat uw belagers toen ook uw DUI (El Salvadoraanse identiteitskaart) vroegen

(CGVS (...), p.22), hoewel u expliciet stelt dat ze dit toen niet deden (CGVS 18.10.2021, p.8). Uw broer, hoewel opnieuw niet met zekerheid, beweert dat u uw voorlaatste werkgever inlichtte over de afpersingen toen u ontslag nam maar uw laatste werkgever niet te hebben ingelicht ((...), p.24 & 25). U stelt de zaken geheel anders voor, namelijk dat u uw eerste werkgever bij ontslag niet inlichtte maar wel de laatste (CGVS 18.10.2021, p. 6 & 7). Uw broer stelt dat uw belagers ook naar uw huis kwamen op zoek naar u (CGVS (...), p.22), **hoewel u verklaart dat ze dat nooit deden** (CGVS 18.10.2021, p.13 & 14). Hoewel de kennis van uw broer ook hier te wensen overlaat, hij weet niet te zeggen of het over één of twee personen gaat, verklaart hij nochtans dat ze tot vier keer toe bij jullie thuis uw moeder aanspraken. Hoewel u stelt dat ze dit rechtstreeks bij u deden, beweert uw broer zelf dat de bendeleden u via uw moeder telkens op de hoogte brachten van verhogingen in het bedrag dat u diende te betalen (CGVS (...), p.21 & 25). U gevraagd of de bendeleden ooit met uw moeder spraken antwoordt u het niet te weten maar dat uw broer u zei dat dit wel één keer gebeurde, al bent u opvallend genoeg niet eens zeker (CGVS 18.10.2021, p.14). Naast de vaststelling dat u hiermee opnieuw uw broer tegenspreekt, is uw kennis hieromtrent ronduit beperkt. U weet niet wanneer dit gebeurde en stelt bovendien dat dit niet bij u thuis was, maar in 'de buurt van het huis'. U kan niet zeggen hoeveel personen uw moeder zouden hebben aangesproken noch de vraag beantwoorden of ze aan haar hun wapens toonden (CGVS 18.10.2021, p. 14 -16). De reden voor uw gebrekkige kennis legt u bij het feit dat uw moeder tot de namiddag werkte en u nadien aan het werk ging, waarmee u impliceert dat u niet de tijd had om haar hierover te spreken (CGVS 18.10.2021, p.14-16). Gezien deze beweerde feiten dateren van meer dan twee jaar geleden is dit geen afdoende verklaring. Men moge verwachten dat u zich zou informeren over een incident waarbij een bende aan uw moeder over u informatie komt inwinnen en dat jullie, ondanks een mogelijks drukke werkagenda toch de tijd en/of gelegenheid zouden vinden om elkaar daarover te informeren, gelet op het problematische karakter van dergelijke gebeurtenissen. De vaststelling dat u en uw broer zich over tal van essentiële zaken tegenspreken, is andermaal een aanwijzing voor het ongeloofwaardige karakter van de door u aangehaalde problemen.

Bovendien spreekt u niet alleen uw broer maar ook uzelf tegen. Vooreerst wordt opgemerkt dat u, hoewel u tijdens uw tweede onderhoud stelt dat de bendeleden één keer uw moeder aanspraken, u tijdens uw eerste onderhoud nog verklaarde dat de bendeleden nooit met uw moeder hadden gesproken (CGVS 29.09.2020, p.18). Verder wordt gewezen op uw huidige verklaring dat u uit veiligheidsoverwegingen bij uw grootmoeder en uw vader, in 'Los planos de Rendero nummer 100', ging wonen van 23 augustus 2019 tot aan uw vertrek uit El Salvador (CGVS 18.10.2021, p.3), hoewel u tijdens uw eerste onderhoud hier geen enkele melding van maakte. U verklaarde toen expliciet dat u vier jaar, tot aan uw vertrek uit uw land van herkomst, woonachtig was op '21 calle Poniente, Passaje San Jose, huisnummer 710' (CGVS 29.09.2020, p.4). Dat u nu plots verklaart elders te zijn ondergedoken is weinig serieus te noemen. Dient ook nog te worden opgemerkt dat u bij het CGVS verklaart dat u na de aanklacht bij de politie opnieuw werd aangesproken door bendeleden en ze u daarbij vroegen of u diensten voor hen kon verrichten (CGVS 18.10.2021, p.5). U maakte bij de DVZ evenwel geen enkele melding van dit laatste incident, laat staan dat u melding maakte als zouden ze u hebben gevraagd om met hen samen te werken. Dat u dergelijke zaken achterwege zou laten uit schrik dat men u hier in België zou betichten van samenwerking met de bende is een wel zeer opmerkelijk verklaring aangezien u net de bescherming van de asielinstanties inroept wat inhoudt dat u in alle oprechtheid uw verhaal naar voor brengt (CGVS 29.09.2020, p.19). Indien waarachtig, moge men verwachten dat u al de incidenten die u zou hebben meegemaakt onmiddellijk kenbaar zou hebben gemaakt.

(...)

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er op heden geen geloof meer kan worden gehecht aan de door u aangehaalde afpersingen door de bende '18'.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel, iemand die buitenlandse studies kon aanvagen en nadien een goedbetaalde job had, op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

U stelt verder dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden gevisieerd omdat u in het buitenland verbleven heeft en hierdoor gepercipieerd zal worden als

zijnde welvarend (CGVS 18.10.2021, p.22). Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uw eigenste ervaringen lijken bovenstaande informatie bovendien te bevestigen. Zo verbleef u voor komst naar België enkele jaren in het buitenland voor uw studies en keerde u daarna terug naar El Salvador. De enige bedreigingen en afpersingen die u aanhaalt worden, zoals hierboven aangehaald, ongeloofwaardig geacht.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw broer, (...) die een geheel ander asielrelaas als u bracht, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen (zie administratief dossier).

(...)

De door u neergelegde documenten tenslotte kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Zo tonen uw identiteitskaart, rijbewijs, paspoort en geboorteakte, enkel uw herkomst en identiteit aan. Deze gegevens worden niet in twijfel getrokken. Het bewijs van goed gedrag en zeden toont enkel aan dat u in El Salvador geen strafrechtelijke feiten gepleegd hebt. De foto die u neerlegt, alsook de krantenartikelen, tonen enkel graffiti alsook enkele incidenten in uw wijk, dewelke bovenstaande beslissing niet kunnen wijzigen. Uw diploma, alsook de bewijzen van uw werk bij Concentrix en bij Telux International tonen enkel uw studies en uw werk aan, hetgeen opnieuw niet ter discussie staat.

Dat u een auto zou verkocht hebben enige tijd voor uw vertrek, zoals de documenten daaromtrent lijken aan te tonen, levert geen enkel bewijs voor de door u aangehaalde problemen. De bewijswaarde van dit document is dan ook nihil. Dat u in België een opleiding volgt, zoals uw coach bevestigt, heeft geen enkele betrekking op bovenstaande beslissing. Ook de klacht die u bent gaan indienen, tot slot, weet geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Naast bovenstaande bedenkingen die omtrent dit document reeds werden geformuleerd, weet dergelijk document uw relaas louter te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen op de een of andere manier zouden hebben geverifieerd.”

Verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 254 717 van 19 mei 2021 waarbij de eerder in hoofde van verzoeker genomen weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020 werd vernietigd. De Raad stelt vast dat in voormeld arrest de door verzoeker vermelde feiten van afpersing en bedreiging door een bende op basis van verzoekers verklaringen wel geloofwaardig werden geacht en dat gelet op deze omstandigheden er op een objectieve en toekomstgerichte wijze moest nagegaan worden of verzoeker, gelet op zijn individuele omstandigheden, bij terugkeer naar El Salvador een risico voor onmenselijke behandeling loopt als gevolg van de afpersing en bedreigingen in het verleden door een bende gezien de voorliggende informatie zeer algemeen en weinig eenduidig bleef en niet toeliet op voldoende concrete wijze de precieze risico's bij terugkeer in te schatten voor Salvadoranen die werden afgeperst en om die reden naar het buitenland zijn gevlucht.

Na voormeld vernietigingsarrest hoorde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker opnieuw en wierp tevens een blik op de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers broer, die eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende en nam op basis hiervan een nieuwe beslissing waarbij geoordeeld werd dat de door verzoeker aangevoerde feiten van afpersing en bedreiging door een bende ongeloofwaardig zijn.

De Raad stipt aan dat het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van 19 mei 2021 zich enkel uitstrekt tot het dictum en de daarmee onlosmakelijk verbonden motieven (RvS 4 december 2012, nr. 221 611; RvS 10 juni 2010, nr. 205 000).

In zijn voormeld arrest heeft de Raad het volgende gesteld:

“5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, de verklaringen van verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dat de gebeurtenissen op 18 april, 17 mei en 19 juni 2019, en dus met name de eerste drie afpersingen door bende 18, onvoldoende ernstig zijn om gewag te kunnen maken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, daar verzoeker niet steeds door dezelfde bendeleden werd afgeperst, er enkel een wapen aan hem werd getoond en niet op hem werd gericht, en hij telkens het gevraagde bedrag probleemloos kon betalen, zonder dat dit een ernstige impact had op zijn financiële situatie. Hieruit begrijpt de Raad dat de commissaris-generaal de eerste drie afpersingsfeiten in se niet in twijfel trekt, doch de ernst ervan niet voldoende acht om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Waar in het verzoekschrift benadrukt wordt dat er wel steeds een wapen aan verzoeker werd getoond tijdens de afpersingen en dat dit de ernst van de afpersingen aantoont, is de Raad van mening dat het wapenvertoon tijdens de incidenten inderdaad een fysieke bedreiging ten aanzien van verzoeker inhield,

wat bevestigd wordt door de verklaring van verzoeker in verband met dit wapen: "Ze hebben die telkens laten zien om te laten zien wat de gevolgen zouden zijn als ik niet meewerkte" (notities PO, p. 19). De motivering in de bestreden beslissing dat het wapen niet op verzoeker werd gericht, kan dan ook niet worden aangenomen. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de drie afpersingen door telkens andere personen werden gedaan, merkt de Raad op dat *modus operandi* tijdens de drie afpersingen telkens dezelfde was: verzoeker werd op weg van het werk naar huis aangesproken door een persoon of personen die hem een papier overhandigden, hem een wapen toonden en hem geld vroegen (notities PO, p. 10), en bij de tweede afpersing werd er expliciet aan verzoeker vermeld dat het bedrag verdubbeld was (notities PO, p. 13). Bovendien vonden de drie afpersingen plaats volgens een regulier schema: verzoeker werd telkens in het midden van de maand afgeperst (notities PO, p. 10), en met name op vrijdag, de dag waarop zijn salaris werd uitbetaald (notities PO, p. 14). Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de afpersingen op structurele wijze door eenzelfde groep bendeleden plaatsvond, en dat de drie afpersingsfeiten dus als een geheel dienen te worden bekeken. Ook blijkt uit voorgaande dat verzoeker vermoedelijk gevisieerd werd omwille van zijn tewerkstelling, en dat hij met een wapen bedreigd werd. Verder stelt de Raad vast dat, zoals betoogd in het verzoekschrift, verzoeker verklaarde voorzorgsmaatregelen te hebben genomen en dat hij door de afpersingen van werk veranderde en dit om een veiliger uurrooster te hebben (notities PO, p. 9).

Betreffende de overval op 17 juli 2019, argumenteert de commissaris-generaal eveneens dat deze niet ernstig genoeg was om te besluiten tot een reëel risico op ernstige schade omdat verzoeker niet wist of er een verband was met de drie eerdere afpersingsincidenten, en zijn geld en gsm overhandigde, waarna de bendeleden vertrokken en verzoeker hen nooit meer terugzag. Hierna stelt de commissaris-generaal dat het "zeer bevreemdend" is dat verzoeker enkel aangifte deed over de overval en niet over de drie eerdere afpersingen, en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij alle mogelijkheden tot nationale bescherming in El Salvador heeft uitgeput. Waar in de bestreden beslissing wordt vermeld dat het "bevreemdend" is dat verzoeker de afpersingsfeiten niet aan de politie vermeldde, is het de Raad niet duidelijk of de commissaris-generaal hiermee de geloofwaardigheid van de feiten in twijfel trekt, of enkel erop wil wijzen dat verzoeker de nationale beschermingsmogelijkheden niet heeft uitgeput.

Wat er ook van zij, de Raad acht het aannemelijk waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud stelde de afpersingen niet bij de politie te hebben vermeld omdat de afpersingen dichtbij zijn woning plaatsvonden en hij door de afpersers, die van hem hadden geëist aan niemand over de afpersingen te vertellen gemakkelijk gevonden kon worden. Dit staat in contrast met de overvallers waarvan verzoeker veronderstelde dat ze zijn woonplaats niet kenden omdat het feit plaatsvond op een aanzienlijke afstand van zijn woning (notities PO, p. 19). In het verzoekschrift worden deze verklaringen van verzoeker betreffende zijn selectieve aangifte verder uiteengezet en wordt er geargumenteed dat verzoeker wel het risico durfde te nemen om voor de overval aangifte te doen, maar dat hij de bendeleden die rond zijn huis cirkelden niet durfde aan te geven, hetgeen de Raad aannemelijk overkomt. Dat de overvallers ook aan verzoeker hadden gezegd de politie niet in te lichten (notities PO, p. 15), doet aan voorgaande geen afbreuk, daar verzoeker bij de overvallers, zoals hiervoor uiteengezet, geen indicaties had dat ze wisten waar hij woonde.

Vervolgens zet de commissaris-generaal uiteen dat hij geen geloof hecht aan het laatste incident met de bendeleden op 12 augustus 2019, daar verzoeker niet voldoende doorleefd over deze feiten heeft verteld, niet weet wanneer hij zijn auto precies verkocht in de nasleep van de feiten, geen bewijzen van de verkoop van zijn auto neerlegt, en tussen het incident en zijn vertrek uit El Salvador op 23 september 2019 geen problemen meer kende met de bende. De Raad is van mening na lezing van het administratief dossier dat de bedenkingen van de commissaris-generaal omtrent verzoekers verklaringen niet voldoende zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de feiten van 12 augustus 2019. Waar in de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat verzoeker onvoldoende doorleefde verklaringen aflegt over de gebeurtenissen op 12 augustus 2019, stelt de Raad vast dat verzoeker, gevraagd naar de redenen van zijn vertrek uit El Salvador, eerst een korte samenvatting gaf van de gebeurtenissen die tot zijn vertrek leidden. Hierna vroeg de medewerker van het CGVS om meer details over de verschillende incidenten. Verzoeker deed opnieuw zijn relaas, deze keer met meer details omtrent de tijdstippen, plaatsen en daders van de verschillende incidenten, alsook zijn eigen reactie erop. Hierna vroeg de medewerker van het CGVS meer details over het laatste incident, waarna verzoeker informatie gaf over de locatie van dit incident en ook nog enkele andere vragen over dit incident beantwoordde (notities PO, p. 9-10). Later tijdens het persoonlijk onderhoud werden er nog twintig gesloten vragen over dit incident gesteld. Verzoeker beantwoordde deze zonder blijk te geven de vragen te willen ontwijken of geen antwoord te kunnen geven voor wat betreft de gevraagde informatie. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met het feit dat de medewerker van

het CGVS van mening was dat hij niet voldoende gedetailleerd over het incident vertelde, waarna verzoeker nog bijkomende uitleg gaf over het incident (notities PO, p. 16-17). De Raad concludeert uit voorgaande dat verzoeker spontaan informatie gaf tijdens het persoonlijk onderhoud, en dat hij bij vragen om specifieke informatie door de medewerker van het CGVS, deze informatie kon geven.

In de bestreden beslissing worden er geen elementen aangehaald die verzoeker had moeten weten, en vragen waarvoor hij het antwoord schuldig bleef. Dat verzoeker niet weet hoe de benedeleden heten, niet specifiek wist welke diensten hij voor de benedeleden zou moeten doen behalve dat het vervoer met de wagen betrof, wanneer hij voor hen zou moeten rijden, van wie hij verdere instructies zou krijgen en waarom ze hem vroegen om hen te helpen, zijn geen voldoende elementen om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde feiten, en al zeker niet in het licht van het feit dat de commissaris-generaal schijnbaar wel geloof hechten aan de drie voorgaande afpersingsfeiten, waarvan het derde incident op 19 juni 2019, volgens zijn verklaringen door dezelfde individuen werd gepleegd als het laatste incident van 12 augustus 2019. Waar in de bestreden beslissing nog wordt geargumenteed dat verzoeker niet precies weet wanneer hij zijn auto verkocht en geen documenten neerlegt van de verkoop van de auto, kan dit in de huidige stand van de procedure naar het oordeel van de Raad dan ook niet volstaan om het gebrek aan geloofwaardigheid van de feiten aan te tonen, nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op 17 juli 2019 het slachtoffer werd van een carjacking (notities PO, p. 10, 15).

Waar in de bestreden beslissing nog wordt gesteld dat het vreemd is dat verzoeker tussen het laatste incident en zijn vertrek uit El Salvador op 23 september 2019 geen problemen meer kende, stelt de Raad vast dat verzoeker aanhaalde veiligheidsmaatregelen te hebben genomen door niet meer buiten te komen en met zijn werk te stoppen (notities PO, p. 18), en verklaard had steeds te zijn afgeperst als hij op de terugweg was van zijn werk. Daarenboven blijkt uit de landeninformatie dat de bendes in El Salvador op onvoorspelbare wijze handelen. Dat verzoeker de laatste vijf weken van zijn verblijf in El Salvador geen problemen meer kende met benedeleden kan dus bezwaarlijk als voldoende worden beschouwd om tot de ongeloofwaardigheid van de afpersingen te besluiten.

5.4. De Raad moet na lezing van het administratief dossier besluiten dat de bedenkingen van de commissaris-generaal omtrent verzoekers verklaringen en houding onvoldoende en niet doorslaggevend zijn om in deze stand van zaken de algemene geloofwaardigheid van verzoekers gehele relaas met betrekking tot bende 18 volledig onderuit te halen. Uit voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd over het feit of de door verzoeker aangehaalde feiten al dan niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd. In elk geval geeft de beslissing, door in te gaan op de ernst van de feiten, wel minstens voor de eerste drie afpersingen aan dat het aannemelijk wordt geacht dat verzoeker er het slachtoffer van werd.

5.5. De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-283; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie, aangebracht door beide partijen, blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen.

Bij het identificeren van de aard van de precieze risico's waaraan een verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan worden blootgesteld, mag de oorspronkelijke reden voor het risico bijgevolg niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd.

In casu neemt de Raad aan dat verzoeker werd geïdencificeerd door leden van de bende 18 waarbij hij het slachtoffer was van afpersingen, en dat deze afpersingen gepaard gingen met bedreigingen met een wapen. De Raad neemt ook in acht dat verzoeker, zoals aangehaald in het verzoekschrift, verschillende risico-elementen in zijn profiel verenigt: met name verbleef hij in het verleden in het buitenland, tijdens zijn studies in de Verenigde Staten en Nicaragua (notities PO, p. 5), werd de wijk waar hij woonde gecontroleerd door een bende, met name bende 18 (notities PO, p. 5) en had verzoeker een goedbetaalde job, behoorde hij tot de middenklasse en was hij in bezit van een wagen en kredietkaart (notities PO, p. 6).

De commissaris-generaal beperkt zijn onderzoek echter tot een beoordeling van de reeds ondergane afpersing. Zijn redenering komt er op neer dat er in casu voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming omdat er tijdens de incidenten geen wapen op hem werd gericht en hij telkens probleemloos het bedrag kon betalen. Hieruit blijkt echter niet dat de commissaris-generaal op een objectieve en prospectieve wijze is nagaan of verzoeker, gelet op zijn individuele omstandigheden, bij terugkeer naar El Salvador een risico voor zijn leven loopt als gevolg van de afpersing en bedreigingen door bende 18.

Er moet op een objectieve en toekomstgerichte wijze nagegaan worden of verzoeker, gelet op zijn individuele omstandigheden, bij terugkeer naar El Salvador een risico voor onmenselijke behandeling loopt als gevolg van de afpersing en bedreigingen in het verleden door MS.

Er kan immers worden gearchumenteed dat verzoeker de bende MS heeft getrotseerd door El Salvador te verlaten en zich onvindbaar te maken voor verdere afpersing. De vraag is dan ook of de risico's voor verzoeker bij terugkeer in die mate geëvolueerd zijn en wat de mate van waarschijnlijkheid is dat de eerder geformuleerde doodsbbedreigingen ook zullen worden uitgevoerd of dat hij anderszins aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zal worden onderworpen. De Raad stelt vast dat de objectieve landeninformatie die beide partijen voorleggen op deze vraag geen duidelijk antwoord biedt.

In de COI Focus "Salvador. Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020 kan worden gelezen dat het niet betalen of met vertraging betalen van renta kan worden gezien als een daad van verzet tegen het gezag van de bende en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben, zoals de ontvoering van een familielid, de dood of verdwijning. Verder blijkt dat hoe langer de niet-betaling in de tijd duurt, des te meer de risico's verhogen en zich kunnen uitstrekken tot familieleden (p. 16). Ook de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (hierna 'UNHCR Guidelines') vermelden dat de weigering om afpersingsgeld te betalen door de bendes kan worden geconstrueerd als een daad van verzet (p. 29) en dat personen die weigeren om te betalen of die betaling uitstellen, kunnen worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, inclusief hun werknemers, zakenpartners of familieleden. Deze bedreigingen en geweld kunnen snel escaleren met elk voortgezet uitstel of weigering van betaling waarbij melding wordt gemaakt van personen die in zulke omstandigheden werden gedood door de bendes. Voorts blijkt ook dat het afpersingsgeld vaak wordt verhoogd zonder waarschuwing, soms met de bedoeling om een zaak failliet te laten gaan zodat de bende het kan overnemen (p. 31). Er wordt in de voormelde COI Focus en de UNHCR Guidelines evenwel niet concreet verduidelijkt of Salvadoranen die naar het buitenland zijn gegaan om aan afpersing te ontsnappen, bij terugkeer door de bendes worden beschouwd als personen die hun eisen hebben getrotseerd door El Salvador te verlaten en de facto te hebben geweigerd om verder afpersingsgeld te betalen. Evenmin wordt verduidelijkt wat de risico's in deze specifieke omstandigheden kunnen zijn of zijn er voldoende elementen die toelaten de mogelijke reactie van de bendes in zulke specifieke omstandigheden in te schatten. De UNHCR Guidelines stellen slechts zeer algemeen: "In some cases, deportees and other returnees who left the country due to insecurity or threats have been killed by gangs shortly after arrival in El Salvador" (p. 28) (In enkele zaken werden gedeporteerden en andere terugkeerders die het land wegens de onveiligheid of bedreigingen hebben

verlaten kort na hun aankomst in El Salvador door bendes gedood, eigen vertaling). De landeninformatie die ter beschikking werd gesteld van de Raad bevat overigens geen concrete informatie over de werkwijze van de bendes in de wijken die onder hun controle staan, met name of de bendes een systeem hanteren dat hen toelaat de betalingen van renta bij te houden en te controleren.

Uit de voorliggende landeninformatie, met name de COI Focus "El Salvador. Retour au pays des ressortissants" van 9 januari 2020 en de door middel van een aanvullende nota door verwerende partij neergelegde COI Focus, "Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire" van 17 december 2020, blijkt verder dat het inschatten van de risico's voor Salvadoranen bij terugkeer naar El Salvador een complex gegeven blijkt te zijn dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. In het bijzonder kan in de voormelde COI Focussen het volgende worden gelezen:

Uit een rapport van het Refugee Law Initiative van september 2018 blijkt dat het risico voor terugkerende Salvadoranen niet minder is dan het risico dat bestond bij vertrek uit het land, en zelfs kan toenemen bij terugkeer. De door Cedoca geconsulteerde bronnen stellen verder op algemene wijze dat Salvadoranen die het land hebben ontvlucht wegens veiligheidsredenen die verband houden met de bendes, bij terugkeer het risico lopen om dezelfde veiligheidsproblemen te zullen terugvinden (COI Focus 9 januari, p. 11). Terugkerende Salvadoranen kunnen worden geïsoleerd bij hun terugkeer, bijvoorbeeld omdat zij reeds het voorwerp vormden van bedreigingen bij hun vertrek (COI Focus 9 januari 2020, p. 12).

Een rechter uit Costa Rica verklaarde aan Cedoca dat bendes, wegens hun territoriale controle over de wijken, weten welke personen in het buitenland hebben gewerkt en/of geldoverschrijvingen hebben uitgevoerd alsook dat Salvadoranen die een tijd in het buitenland hebben verbleven bij terugkeer het voorwerp kunnen zijn van bedreigingen door bendes (COI Focus 9 januari 2020, p. 13 en 17).

In een rapport van september 2018 van de organisaties Cristosal en IDMC bevestigen meerdere personen dat, eens teruggekeerd naar El Salvador, zij met dezelfde gevaren worden geconfronteerd als diegene die hebben geleid tot hun vertrek en dat zij bij terugkeer worden bedreigd. Re-integratie is vaak onsuccesvol wegens de voortdurende bedreigingen (COI Focus 9 januari 2020 p. 17-18).

Adriana Velasquez, internationale onderzoekster in migratie en ontwikkeling legt in een email van 23 oktober 2020 uit dat volgens haar niet elke Salvadoraan die terugkeert een doelwit van het geweld is. Enkel zij die geprobeerd hebben aan de bendes te ontsnappen door te migreren kunnen bij terugkeer een latent risico lopen om problemen te hebben. Zij stelt dat zij die het land verlaten hebben omwille van problemen met de bende omwille van het feit dat verondersteld wordt dat zij zich verzet hebben tegen de bende op de zwarte lijst van de bendes terecht komen die hen verder vervolgen bij terugkeer. Zij preciseert dat niet zozeer de lengte van het verblijf, dan wel de specifieke reden van het vertrek determinerend zijn voor het risico (COI Focus 17 december 2020, p. 20). Tiziano Breda, onderzoekster voor Centraal Amerika bij ICG antwoordt in dezelfde zin in een email van 24 oktober 2020 (idem). Ook Georgina Cisneros, onderzoekster bij FundaUngo stelt in een email van 30 oktober 2020 dat terugkerende migranten als dusdanig geen specifiek doelwit van het geweld zijn maar dat indien de reden voor migratie verband hield met geweld ondergaan in El Salvador, de veiligheid in geval van terugkeer kan verslechterd zijn. Volgens haar kunnen personen die die naar El Salvador terugkeren na een lange periode in het buitenland vaak niet langer terugvallen op een sociaal netwerk, wat hun re-integratie bemoeilijkt, a fortiori wanneer zij het land hebben verlaten omwille van veiligheidsredenen. Indien een persoon terugkeert na een korte periode is het waarschijnlijk dat hij of zij geconfronteerd wordt met dezelfde situatie in zijn of haar gemeenschap maar dit is volgens haar bij uitstek gevaarlijk indien het geweld de oorzaak was van het vertrek van de betrokkene uit El Salvador. Zij wijst er ook dat de spanningen in de gemeenschap kunnen verhogen indien het geweten is dat de betrokkene geprobeerd heeft te ontsnappen aan het geweld dat het gevolg is van bedreigingen door de bende, waardoor de betrokkene het slachtoffer kan worden van represailles en het geweld zich kan concretiseren (COI Focus 17 december 2020, p. 21).

Veronica Reyna, van de "direction des droits de l'homme du Servicio Social Pasionista" (SSPAS), die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelde dat terugkeerders zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als de andere Salvadoranen, tenzij het evident is dat hun koopkracht of vermogen is gewijzigd waarna zij door bendes en criminele groeperingen kunnen worden geïsoleerd met het oog op afpersing (COI Focus 9 januari 2020 p. 14). Zij stelde verder ook dat mensen die het land hebben verlaten vanwege bedreigingen van bendes of staatsactoren een reëel risico lopen, aangezien

de territoriale reikwijdte van het land klein is en de bendes bijna over het hele grondgebied aanwezig zijn. Een doodsbedreiging kan volgens haar heel gemakkelijk worden uitgevoerd bij iemand die niet over de middelen beschikt om zijn levensomstandigheden wezenlijk te veranderen.

Wanneer iemand niet over een hoge koopkracht beschikt, kan hij zijn persoonlijke veiligheid niet garanderen, noch zijn leven effectief beschermen (COI Focus 9 januari 2020, p. 18).

Karla Rodriguez, de nationale coördinatrice van de organisatie Cristosal, die in juni 2019 door Cedoca gecontacteerd werd, gaf ook aan dat terugkeerders die niet noodzakelijk het land hebben verlaten om redenen die verband houden met geweld, dezelfde kwetsbaarheid kennen als Salvadoranen die bleven. Zij nuanceert evenwel dat terugkeerders kunnen worden beschouwd als een mogelijk doelwit van afpersing omdat zij als vermogend worden gezien. Dit risico verhoogt wanneer de betrokkene een eigen zaak begint (COI Focus 9 januari 2020, p. 14 en 20). Een onderzoeker van de Universidad Centroamericana (UCA) bevestigt op 5 november 2019 deze bevindingen aan Cedoca (COI Focus 9 januari 2020 p. 20). Karla Rodriguez onderscheidt verder in een email van 12 november 2020 twee categorieën. Personen die El Salvador verlieten omwille van een reden die concreet verband houdt met het geweld kunnen hiermee opnieuw geconfronteerd worden, ongeacht de tijd die zij in het buitenland doorbrachten. Dit is vooral zo in geval van doodsbedreigingen omdat deze over het algemeen blijven bestaan totdat zij worden uitgevoerd. Personen die El Salvador niet hebben verlaten omwille van het geweld en die bij terugkeer een kleine onderneming beginnen kunnen het slachtoffer worden van afpersing of andere misdrijven. Volgens haar heeft de duur van het verblijf in het buitenland geen invloed op een eventuele situatie van geweld bij terugkeer. Gevraagd of het geweld kan verergeren na terugkeer bij wijze van represaille omdat de betrokkene naar het buitenland vluchtte, herinnert deze onderzoekster er aan dat de initiële geweldsituatie niet verdwenen is en dat de geweldsituatie in El Salvador verslechterd is (COI Focus 17 december 2020, p. 21).

Miguel Montenegro, directeur van de "Comisión de Derechos Humanos de El Salvador (CDHES)", gecontacteerd door Cedoca in juni 2019, liet weten dat er gevallen kunnen bestaan van terugkeerders die worden afgeperst, maar dit niet aangeven uit angst voor hun leven (COI Focus 9 januari 2020, p. 14).

Een vertegenwoordiger van IOM deelde op 21 november 2019 en 16 november 2020 aan Cedoca mee dat er zeker profielen van terugkeerders zijn die bij terugkeer meer risico lopen / meer kwetsbaar zijn dan anderen. Dit houdt volgens hem niet noodzakelijkerwijs verband met het feit dat ze zijn gemigreerd, maar meestal met de bestaande kwetsbare omstandigheden die al in het land aanwezig waren. Hij geeft hierbij (onder meer) als voorbeeld terugkeerders die El Salvador verlaten hebben omwille van bedreigingen of afpersingen door bendes (COI Focus 9 januari 2020, p. 21 en COI Focus 17 december 2020, p. 21).

De Belgische ambassade te Panama, verantwoordelijk voor El Salvador, stelde op 11 december 2019 geen weet te hebben van het bestaan van verhoogde risico's voor Salvadoranen die terugkeren in vergelijking met Salvadoranen die niet zijn gemigreerd (COI Focus 9 januari 2020, p. 21). Een rapport van Unicef van augustus 2018 benadrukt dan weer dat kinderen en hun families die gevlucht zijn voor geweldsbedreigingen een verhoogd risico kunnen lopen bij terugkeer. Een ander rapport uit 2019 van "Sistema de Monitoreo Desplazamiento Forzado en El Triangulo Norte de Centroamérica" vermeldt, zonder veel details, dat voor personen die de onveiligheid ontvlucht zijn, een terugkeer de factoren die initieel hebben geleid tot hun vlucht, kan verergeren (COI Focus 9 januari 2020, p. 21).

Het door verzoeker geciteerde rapport van het UK Home Office, Country Policy and Information Note El Salvador: Gangs, Februari 2020, bevestigt in algemene termen de categorieën van personen die risico lopen om afgeperst worden en de gebrekkige overheidsbescherming tegen de bendes in El Salvador. De situatie van terugkeerders die El Salvador hebben verlaten om aan afpersing en de daarmee gepaard gaande doodsbedreigingen te ontsnappen, wordt evenwel niet onderzocht in dit rapport.

De voorliggende informatie blijft zeer algemeen, weinig eenduidig en laat niet toe op voldoende concrete wijze de precieze risico's bij terugkeer in te schatten voor Salvadoranen die werden afgeperst en om die reden naar het buitenland zijn gevlucht.

5.6. Gelet op wat voorafgaat, blijkt genoegzaam dat een nader onderzoek zich opdringt maar dat het de Raad aldus aan essentiële elementen ontbreekt om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De Raad heeft evenwel niet de bevoegdheid om zelf dit onderzoek uit te voeren. Wegens het ontbreken van een eigen onderzoeksbevoegdheid, kan de Raad in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Een volledig en ex nunc onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad ging aldus over tot de vernietiging van de vorige beslissing van 30 november 2020, omdat op basis van verzoekers verklaringen werd geoordeeld dat de door hem vermelde feiten van afpersing en bedreiging door een bende wel ernstig genoeg en geloofwaardig werden geacht en dat gelet op deze omstandigheden er op een objectieve en toekomstgerichte wijze moest nagegaan worden of verzoeker, gelet op zijn individuele omstandigheden, bij terugkeer naar El Salvador een risico voor onmenselijke behandeling loopt als gevolg van de afpersing en bedreigingen in het verleden door een bende gezien de voorliggende informatie zeer algemeen en weinig eenduidig bleef en niet toeliet op voldoende concrete wijze de precieze risico's bij terugkeer in te schatten voor Salvadoranen die werden afgeperst en om die reden naar het buitenland zijn gevlucht.

De thans bestreden beslissing steunt niet langer op een dergelijk motief. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder in de thans bestreden beslissing heeft gehandeld in strijd met de voormelde motieven van het eerdere vernietigingsarrest van de Raad. Een miskennis van het gezag van gewijsde van dit arrest blijkt geenszins.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hoorde verzoeker opnieuw en wierp tevens een blik op de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers broer, die eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende en nam op basis van deze elementen een nieuwe beslissing waarbij geoordeeld werd dat de door verzoeker aangevoerde feiten van afpersing en bedreiging door een bende ongeloofwaardig zijn. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen baseerde zich hiervoor op de verklaringen van verzoekers broer en op verzoekers verklaringen die hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aflegde na voormeld vernietigingsarrest en kwam terecht tot de vaststelling dat verzoekers broer een gebrekkige kennis heeft over fundamentele aspecten die verbonden zijn aan verzoekers relaas en specifieke problemen niettegenstaande verzoeker zijn broer over zijn problemen reeds in El Salvador inlichtte, dat verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over verzoekers problemen en dat verzoeker zichzelf in vergelijking met zijn verklaringen die hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud heeft afgelegd ook meermaals tegenspreekt.

Het verweer dat verzoekers broer niet betrokken was bij de problemen van de verzoekende partij en zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij tevens in België indiende, op volstrekt andere motieven rust die geen uitstaans hebben met de motieven van verzoekende partij, kan niet overtuigen.

Artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 27 juni 2018, waarnaar verzoeker tevens verwijst, legt op dat, in de Belgische context, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek om internationale bescherming dient te laten plaatsvinden in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

De Raad ziet niet in en zo blijkt ook niet uit het administratief dossier dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker niet zou hebben plaatsgevonden in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen. Verzoeker licht ook verder niet concreet toe op welke wijze zijn persoonlijk onderhoud niet in overeenstemming met deze omstandigheden zou zijn verlopen.

De commissaris-generaal kan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen en dit in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker tevens de schending voorhoudt. Dit beginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden.

Bovendien is de commissaris-generaal bij het nemen van individuele beslissingen gehouden om deze te motiveren en dienen de motieven steun te vinden in het administratief dossier. De verwijzing naar de verklaringen van verzoekers broer in de bestreden beslissing getuigt dan ook geenszins van onzorgvuldig handelen van de commissaris-generaal, doch vindt zijn steun in de motiveringsplicht

waartoe de commissaris-generaal gehouden is. Bovendien stelde verzoeker zelf dat hij zijn broer in El Salvador over zijn problemen heeft ingelicht (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 10, 13) en geeft hij ook in het verzoekschrift toe dat hij en zijn broer niet in onmin met elkaar leven, waardoor nergens is komen vast te staan dat het betrekken van de verklaringen van verzoekers broer in verzoekers beslissing bepaalde geheimen heeft blootgelegd. Aangezien beide broers te kampen hadden met problemen met een bende, valt redelijkerwijs te verwachten dat zij elkaar hierover op de hoogte hebben gebracht te meer zij het land van herkomst verlaten om elders een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Het gegeven dat zij evenmin "een close broer-broer relatie" onderhouden of dat zij thans en ten tijde van de problemen niet samen woonden, werpt hier geen ander licht op. Overigens blijkt niet en verzoeker toont dit ook niet aan dat de commissaris-generaal de door verzoeker aangehaalde feiten met derden, die geen uitstaans hebben met zijn verzoek om internationale bescherming heeft gedeeld. Er kan dan ook niet worden ingezien dat de verplichting tot geheimhouding en vertrouwelijkheid zoals vervat in de door verzoeker aangehaalde bepaling is miskend door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij wel met zijn broer over zijn problemen heeft gesproken, maar niet in detail, waarbij hij verder toelicht niet aan zijn broer te hebben verteld bij welke confrontatie zijn belagers zijn naam hebben genoemd en bij welke confrontatie hij zijn identiteitskaart moest voorleggen. Ook stelt verzoeker dat dit ook geldt voor de andere opgeworpen zaken zoals onder meer het inlichten van zijn werkgever. Verzoeker kan ook hier niet overtuigen.

Indien verzoeker zoals hij thans stelt niet met zijn broer over details te hebben gesproken ter verschoning van diens verklaringen over het noemen van zijn naam door de belagers, het al dan niet vragen van de identiteitskaart en het inlichten van verzoekers werkgever, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zijn broer dit bij zijn verklaringen ook op dergelijke wijze zou aangeven. Verzoekers broer gaf echter wel degelijk steeds een antwoord wanneer hij bevraagd werd over voormelde zaken, zij het wel met enige twijfel. Dit wijst erop dat verzoeker hierover wel degelijk met zijn broer zou hebben gesproken, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij hierover eensluidende verklaringen afleggen en niet steeds volstrekt het tegenovergestelde beweren. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat zijn broer ook over de elementen die bezwaarlijk details kunnen worden genoemd, maar wel degelijk de kern van het relaas betreffen, geen antwoord kan geven. Verzoekers broer is immers niet zeker of bij de eerste keer dat verzoeker werd afgeperst onmiddellijk geld werd overhandigd (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekers broer, p. 21), hij kan niet zeggen of verzoeker zijn identiteitskaart effectief zou hebben afgegeven (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekers broer, p. 22), hij herinnert zich naast een bedrag van 50 dollar geen bedragen die verzoeker nog zou betaald hebben (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekers broer, p.21), hij weet niet met zekerheid te zeggen hoe dikwijls verzoeker betaalde, laat staan dat hij weet of verzoeker wekelijks of maandelijks geld diende af te staan (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekers broer, p. 23), hij kan niet zeggen hoe verzoeker benaderd is geweest (rechtstreeks was of via de telefoon) (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekers broer, p.22) en hij valt volledig uit de lucht wanneer bij hem gepolst wordt naar een papier dat verzoeker naar eigen zeggen telkens werd getoond (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekers broer, p. 25). Het feit dat verzoeker verklaarde zijn broer over zijn problemen te hebben ingelicht, maakt dat wel degelijk en redelijkerwijs kon worden verwacht dat zijn broer over voormelde elementen, die fundamentele aspecten van zijn problemen zijn, met name zeker de onwetendheid over de betaalde bedragen, de modus operandi en het aantal betalingen, duidelijke verklaringen kan afleggen.

Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn onderhoud zelf niet zeker was hoeveel keer zijn moeder aangesproken werd en dat hij dit ook zo heeft gesteld doch hiermee verklaart noch weerlegt hij de vaststelling dat zijn broer verklaarde dat verzoekers belagers ook naar het huis kwamen op zoek naar hem (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekers broer, p .22) en tot vier keer toe thuis hun moeder aanspraken, terwijl verzoeker verklaarde dat ze dat ze nooit naar hem thuis kwamen en hij horen zeggen had van zijn broer dat ze zijn moeder één keer hadden aangesproken (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 13, 14) en zelfs uitdrukkelijk ontkende dat de bendeleden ooit met zijn moeder hadden gesproken (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 18).

De stelling dat er in een conversatie met zijn broer slechts één benadering van hun moeder ter sprake is gekomen, kan niet verklaren noch verschonen waarom verzoeker zelf hier niet concreter of beter van op de hoogte is. Overigens mag men redelijkerwijs verwachten dat verzoeker zich zou informeren over een

incident waarbij een bende aan zijn moeder over hem informatie komt inwinnen en dat zij ondanks een mogelijks drukke werkagenda toch de tijd en/of gelegenheid zouden vinden om elkaar daarover te informeren, gelet op het problematische karakter van dergelijke gebeurtenissen

Waar verzoeker thans stelt dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wel degelijk heeft verklaard dat hij zich verborgen hield, maar dat de verwerende partij daar toen niet over heeft doorgevraagd, gaat hij voorbij aan zijn verklaring dat hij vier jaar, tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst, woonachtig was op "21 calle Poniente, Passaje San Jose, huisnummer 716" (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 4). Overigens werd hem tevens gevraagd of hij voorzorgsmaatregelen nam voor de onveiligheid op dat adres omwille van de in de regio actieve bendes, waarbij hij geenszins verwees naar het feit dat hij is ondergedoken, maar wel naar de wijzigende route die hij nam naar het werk en het feit dat hij twee gsm's bij had (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 5). Ook vermeldde verzoeker het adres van zijn vader en grootmoeder, doch stelde hierbij niet dat hij daar ook nog heeft verbleven vlak voor zijn vertrek (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoeker verklaarde bij de vraag wat er na de vierde confrontatie is gebeurd dat hij besliste om zich te verstoppen en niet veel meer buiten te komen ('s avonds) en wanneer hij buiten ging een *Uber* te gebruiken of zich te laten oppikken en dit totdat hij besliste om naar hier te komen (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 10), doch opnieuw zonder melding te maken van het feit dat hij bij zijn vader en grootmoeder ging onderduiken. Verzoeker had bijgevolg voldoende gelegenheid om te vermelden dat hij bij zijn vader en grootmoeder is ondergedoken, doch liet dit telkenmale na, waardoor hij thans niet kan overtuigen met de enkele stelling dat hij verklaarde dat hij zich verborgen hield en de verwerende partij hier niet over heeft doorgevraagd. Het betoog dat het onderduikadres geen officiële verblijfadres is geweest en hij dit daarom ook niet op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vermeld, doet hier geen afbreuk aan.

Het feit dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing inderdaad vergist heeft met betrekking tot het huisnummer, waar zij stelt dat verzoeker steeds verklaard heeft woonachtig te zijn geweest op "21 calle Poniente, Passaje San Jose, huisnummer 710", terwijl dit huisnummer 716 moet zijn, is het duidelijk dat dit een materiële vergissing van de verwerende partij betreft die geen afbreuk doet aan de kern van de zaak, namelijk het niet vermelden van het onderduikadres tijdens het eerste persoonlijk onderhoud.

Ook de Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat hij na de aanklacht bij de politie opnieuw werd aangesproken door bendeleden en ze hem daarbij vroegen of hij diensten voor hen kon verrichten (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 5; Vragenlijst). Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielaanvraag zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn verzoek om bescherming steunt niet bij aanvang van de procedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het argument dat de verwerende partij hier in de beslissing van 30 november 2020 geen opmerking over maakte doet hier geen afbreuk aan en is dan ook niet onderhevig aan het gezag van gewijsde.

Daargelaten de vraag in welke mate de volgende motivering van de bestreden beslissing "*Uw gedrag strookt bovendien niet met het gedrag dat men van iemand in dergelijke situatie kan verwachten. U verklaart uit veiligheidsoverwegingen ontslag te hebben genomen bij uw voorlaatste werkgever en dit op 8 juli 2019 (CGVS 18.10.2021, p.11). Gezien de laatste afpersing voor dit ontslag volgens uw verklaringen zou dateren van 19 juni 2019, is dit niet bepaald haastig te noemen. Men moge er bovendien van uitgaan dat u, indien u zichzelf werkelijk in veiligheid wou brengen, niet (alleen) van werk maar van woonplaats zou veranderen, gezien de bendeleden u zouden opgespoord hebben in de buurt van uw huis. Dat u, volgens uw verklaringen van uw tweede onderhoud tenminste, dan pas op 23 augustus 2019 een andere woonplaats opzoekt is opnieuw niet bepaald snel te noemen (CGVS 18.10.2021, p.3). Dezelfde redenering gaat op voor uw vertrek uit El Salvador. De eerste afpersing zou volgens u hebben plaatsgevonden op 18 april 2019 en de laatste op 12 augustus 2019 (CGVS*

18.10.2021, p.7 & 12), echter verliet u pas op 23 september 2019 het land. Dat u zolang talmt om het land te verlaten is opnieuw een ernstige tegenindicatie voor uw beweerd vrees voor vervolging.

Bijkomend dient er op gewezen te worden dat het wel zeer bevreemdend is dat u sinds april 2019 zou worden afgeperst maar pas op 18 augustus 2019 klacht ging indienen bij de politie. Ook dit is niet bepaald haastig te noemen. Bovendien is het op zijn minst opmerkelijk dat u enkel aangifte deed van het incident aan het kruispunt en de politie niet inlichtte over de eerdere afpersingen (CGVS 29.09.2020, p. 18). Gevraagd waarom u geen melding maakte van de eerdere afpersingen zegt u dat ze dreigden dat u hierover niets mocht zeggen, dat de bedreigingen steeds dicht bij uw woning plaatsvonden en dat het incident met de motor niet dichtbij uw woning was, een uitleg die geenszins overtuigt (CGVS 29.09.2020, p. 18 en 19). Indien u werkelijk uw problemen zou willen aankaarten bij de autoriteiten in uw land van herkomst moge men verwachten, indien waargebeurd, dat u dan alle incidenten aankaart die u zou hebben meegemaakt.” volgens verzoeker in strijd met het gezag van gewijsde is van het vernietigingsarrest van de Raad stelt de Raad vast dat dergelijke overwegingen hoe dan ook overtuigend zijn.

Hetgeen wat voorafgaat en wat gebaseerd is op de nieuwe verklaringen van verzoeker en deze van zijn broer volstaan reeds om te besluiten dat er *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Aangezien er op basis van voorgaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan de beweerd problemen met de bende, volstaat het hebben van een bepaald profiel en de algemene informatie over personen met een dergelijk profiel en over het bendegeweld in El Salvador desbetreffend niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Gelet op wat voorafgaat is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bendeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18). Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de benedeleden niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de benedeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van benedegegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand benedegegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door benedeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat hij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat hij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoeker zo lang in België heeft verbleven dat hij niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met een benede niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, zoals ook blijkt uit de door verzoeker aangebrachte informatie, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

2.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF